

Izpoved udeleženke protestnega shoda v Ljubljani:

(prejeto po g-mailu)

Nisem človek za množično zbiranje po ulicah in proteste v tem smislu. Daleč od tega! Toda včeraj se mi je zdelo pomembno in prav, da sem tam. Bila sem tam. Po svoje in na svoj način! Usedla sem se v položaj za meditacijo sredi vse tiste množice deset in več tisoč ljudi in bila tam; mirna, v zavedanju tega, kako s svojo zavestjo, usmerjeno namero in ljubeznijo do življenja dodajam svoj delček energije v sliko naše Nove dežele, ki jo ustvarjamo po srčni meri človeka.

Tako je vsak od tistih, ki smo bili tam po svoje prispeval. Eni z ljubeznijo, drugi z sovraštvom, eni z obsojanjem, drugi z molčanjem. Eni z akcijo, drugi z opazovanjem; eni s plesom, drugi s pesmijo; eni v tišini, drugi s smehom in čekanjem. Nekateri so vpili, drugi smo jih s šepetanjem mirili. Nekateri so se premikali sem in tja, drugi smo mirno sedeli ves čas na mestu. Nekateri sami, drugi v družbi. Eni s pesmijo in bobni, drugi s hrumečimi zvoki motorjev. Stari in mladi. Pari in cele družine. Lepo je bilo videti to pisano množico raznolikih ljudi.

Celi dve uri sem sedela tam, bolj daleč od tiste prazne hiše, ki so jo nekateri zlovešče obkolili, kot da je ves tisti beton, jeklo in steklo ta pošast, ki nam krade življenje. Počasi se je začutilo, da nekateri postajajo nemirni in imela sem občutek, da je mnogo drugih, ki smo bili tam že od šestih to začutilo in smo začeli odhajati. Prihajali pa so novi. Nekateri so verjetno medtem že podprli svoj pogum s pravo dozo »pijače«. Tudi oni so se želeli izraziti po svoje. V tisto grozno pošast tam, so začele leteti ognjene krogle in v enem od oken stavbe je zagorelo. Kar sam od sebe se mi je sprožil verz " Grad gori, grof beži "....Tudi ogenj je nepogrešljiv element našega bivanja; razsvetljuje, kuri neuporabno, greje, osvetljuje in transformira.

Toliko o včerajšnjem srečanju prebivalcev naše lepe dežele - za boljši jutri. Prodani mediji so seveda naredili drugačno zgodbo in poročali le o grozljivem nasilju in požiganju. Še posebej so se razpisali o solzilcu in vodnih topovih. Naj nas to ne prestraši, da ne bi ponovili takšnega srečanja v še večjem številu. Vsak od nas, ki smo bili tam, je na svoj način nekaj dal in nekaj podobnega je dobil nazaj. Meni je bilo lepo in opogumljajoče. Vsak je po svoje opravil nalogo za skupnost in vse je bilo tako kot v danem trenutku mora biti!

Eden od članov DZ se je FB ju pritožil zaradi razbitega okna.

Jooooj, ubogo okno! Še dobro, da vas ni bilo tam! Iskreno mislim! Tudi sama nisem za nasilje. Daleč od tega. Za nobeno nasilje! Ne fizično, ne psihično, ne biološko, ne kemično! Ne vidno, ne prikrito! Ne nad človekom, ne nad živalmi, ne nad naravo. Nasilje nad betonom, jeklom in steklom se ne more primerjati z nasiljem nad človekom. Takšno kot se izvaja zdaj, v fizičnem, psihičnem, biološkem in kemičnem smislu nad ljudmi, res ne pelje nikamor, razen v tovrstna dejanja, kot ste opazili. To je bilo še nežno.

Samo en mali ognjemet! Prizadelo je le eno ubogo okno. Morda pa je prav tako? Morda pa bo zdaj pogled skozi novo okno drugačen? Morda pa se bo pogled zjasnil! "Razgrajaštvo", ki se je zgodilo - pa tudi vprašanje, če ni bilo nameščeno? Lahko pa, da so eni samo pregloboko pogledali v kozarec. Kar se pogosto dogaja, ko so ljudje v stiskah in ne znajo drugače omiliti pritiskov. Saj ste sami podvrženi istemu nasilju, na nek vaš način, kot se ustvarja s privolitvijo tistih, ki gledate/gledajo skozi ta okna in lahko si mislim, da tudi vam ni lahko. Verjamem, da morda nimate toliko moči v svojih rokah, kot se zdi. Ali pa morda samo mislite tako. Glavna moč je v srcih in ne v žepih. Brave heart! Poskusimo.